

ת"פ 37332/09/20 - מדינת ישראל נגד בהא אלדין ביומי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37332-09-20 מדינת ישראל נ' ביומי
תיק חיצוני: 117097/2020

בפני	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	בהא אלדין ביומי

החלטה רקע והשתלשלות הדיונים

ביום 10.9.20 הוגש כתב אישום כנגד הנאשם.

דיון ראשון נקבע ליום 14.12.20. טרם הדיון הוגשה בקשת דחיה של ב"כ הנאשם עו"ד שטרן אשר הגיש לתיק יפוי כח ואולם מסר כי הייצוג טרם הוסדר סופית. לדיון לא התייצב הנאשם והסנגור, בית המשפט קבע כי הדיון ידחה וכי על הסנגור דאז להודיע על כך לנאשם. כמו כן התבקש הסנגור להבהיר האם הוא מייצג את הנאשם או שקיים צורך למינוי סנגור ציבורי.

ביום 10.1.21 ולאחר שלא התקבלה הודעה בעניין הייצוג, הורה בית המשפט על מינוי הסנגוריה הציבורית לנאשם.

ביום 1.2.21 מסר הסנגור כי אין לו קשר עם הנאשם והדיון נדחה.

בדיון ביום 7.4.21 הנאשם לא התייצב לדיון. הסנגור מסר בדיון כי קיים קשר עם הנאשם אשר לא התייצב עקב טעות משרדית.

בדיון ביום 21.4.21 העלה ב"כ הנאשם טענה של אכיפה בררנית, אולם לא טען דבר באשר לזכות השימוע והתיק הועבר אליי.

ביום 24.6.21 התקיים דיון בפניי ובו העלה הסנגור בפעם הראשונה את הטענה כי לא בוצע שימוע כדין לנאשם, והתיק נקבע למתן החלטה.

טענות ב"כ הנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם יש להורות על ביטול כתב האישום שכן, הנאשם לא קיבל כל מכתב מטעם המאשימה בעניין זכותו לשימוע. מבירור שערך עם המאשימה בעניין משלוח המכתב עולה, כי המכתב שנשלח אל הנאשם חזר בציון "לא נדרש", ולטענת הסנגור, המאשימה הייתה מודעת לכך שהנאשם לא קיבל את המכתב לידיו. בנסיבות אלו, טוען ב"כ הנאשם, לא ניתן להסתפק בכך שהדואר חזר כ "לא נדרש" והיה על המאשימה לנסות וליצור קשר טלפוני עם הנאשם שכן ייתכן מצב שבו אדם אחר לקח את המכתבים. הסנגור טען כי כאשר המאשימה מעוניינת לזמן אדם לחקירה או להגיש כתב אישום היא פועלת לאתר את הנאשם ולזמנו, ובמקרה שלנו המאשימה הסתפקה בהליך טכני של שליחת דואר רשום. עוד טען ב"כ הנאשם כי בהודעתו במשטרה מסר הנאשם את הכתובת "סמיר אמיס" ואף הפנה לכך שבכתב האישום מופיעה כתובת זו.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי כתב האישום הוגש שלושה ימים לאחר תום פגרת בתי המשפט ולא נשמרה זכותו של הנאשם לפנות למאשימה בתוך 30 ימים לצורך ביצוע שימוע. עוד הוסיף הסנגור והתייחס לפגרת הסוכות. לכן לטענתו לא ניתן היה לבצע שימוע לפני חודש נובמבר. הסנגור אף הוסיף כי לאור תקופת הקורונה והסגרים שהיו, היה מקום לאפשר יותר זמן לצורך כך.

לאור כל אלו ביקש ב"כ הנאשם את ביטולו של כתב האישום וביצוע שימוע כאשר לא מתנהל כנגד הנאשם ההליך המשפטי.

טענות המאשימה

לטענת המאשימה, המכתב נשלח ביום 20.7.20 כאשר במעקב משלוחים בדואר ישראל מופיעות שתי הזמנות אשר נמסרו לנמען, האחת ביום 6.8.20 והשנייה ביום 16.8.20 כאשר בתאריך 8.9.20 מופיע שהמכתב לא נדרש ע"י הנמען.

לטענת המאשימה מכתב היידוע נשלח לכתובת הרשומה ברישום המשטרתי, ומעקב אחרי ההודעה, מקיימת את החובה של המאשימה. לטענתה כאשר הנמען "לא ידוע", דבר הדואר חוזר בציון שאין ת.ד פעיל לנמען, ומאתרים כתובת אחרת. עצם העובדה כי דבר הדואר חזר לאחר שתי הפניות, מטיל את האחריות על כתפי הנאשם.

לדברי המאשימה, מתיק המשטרה לא ניתן היה ללמוד דבר אודות כתובתו של הנאשם, על כן היה צורך להפיק רשימת כתובות, ולשלוח את המכתב לכתובת העדכנית ביותר אשר מופיעה ברישום המשטרתי. לטענת המאשימה, שליחת מכתב היידוע על ידה לכתובת הרשומה במחשב המשטרתי ומעקב אחר ההודעה, מקיימים את חובת המאשימה לגבי יידוע החשוד על הכוונה להגיש כנגדו כתב אישום.

עוד הוסיף ב"כ המאשימה וטען כי כתב האישום הוגש בספטמבר 2020, הדיון הראשון נקבע לחודש דצמבר 2020, כאשר הדיון הראשון בנוכחות ב"כ הנאשם היה ביום 14.12.2020. לאחר חילופי הסנגורים התקיים דיון נוסף ביום 1.2.21 כאשר במהלך זמן זה יכול היה לפנות ב"כ הנאשם בבקשה לקיום שימוע, דבר אשר לא נעשה. ב"כ המאשימה הפנה לעובדה כי ביום 21.4.21 התקיים דיון בפני כבוד השופט אמנון כהן, נטענו טענות מקדמיות מסוג שונה, ורק במהלך הדיון אשר התקיים בפני מותב זה עלתה סוגיית אי ביצוע שימוע.

דין והכרעה.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים מצאתי כי אין מקום להורות על ביטול כתב האישום.

סעיף 60 (א) (א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, שרשות התביעה שאלה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע, תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה ובסעיף קטן (ג) צוין "נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה". מלשון החוק עולה כי די במשלוח ההודעה בדואר רשום לכתובת הידועה למאשימה, הכתובת המעודכנת שנמצאת בידי המאשימה, ושעל פי מכלול הנתונים שברשותה היא זו אשר בה מתגורר הנאשם. לפיכך משלוח מכתב היידוע לכתובת עדכנית העולה מפלט הכתובות במערכת המשטרית עונה על דרישות המחוקק. בהקשר זה חשוב לציין כי הנאשם וסנגורו כלל לא טענו כי הכתובת שאלה נשלח המכתב אינה כתובתו של הנאשם. בנסיבות אלו לא מצאתי לקבל את הטענה כי הכתובת הרשומה בכתב האישום היא הכתובת אליה היה צורך לשלוח את מכתב היידוע.

באשר לטענה בדבר העדר מאמץ נוסף של המאשימה לאתר את הנאשם, לטעמי, אין מקום להטיל על המאשימה נטל נוסף ולחייב אותה, ליצור קשר טלפוני. יש להיזהר בקביעת אמת מידה מחמירה המוטלת על המאשימה בהמצאת הודעה לנאשם, וודאי כאשר אין לכך כל דרישה על פי דין. בהקשר זה אציין כי די היה באישור אודות משלוח ההודעה בדואר רשום, כמסבר לעיל, ואילו בענייננו קיים בנוסף אישור כי דבר הדואר "לא נדרש".

הסנגור טען בעניין מניין 30 הימים לצורך עריכת השימוע וטרם הגשת כתב האישום. אכן בנסיבות שלפני, ובשים לב לפגרת בתי המשפט אכן מדובר בסד זמנים קצר ואולם לא מצאתי כי יש בכך להביא לביטול כתב האישום. בעניינו של הנאשם התקיימו מספר דיונים אשר במהלכן אף הוחלף הייצוג. הן ב"כ הנאשם הקודם, והן ב"כ הנאשם הנוכחי, לא העלו טענה זו עד הדיון אשר התקיים בפניי ביום 24.06.2021. הסנגור הנוכחי טען טענה מקדמית של אכיפה בררנית בדיון ביום 21.4.21 ולא היתה כל מניעה מלטעון אף טענה זו בקשר לשימוע ואולם הסנגור לא עשה כן.

לנוכח כל האמור ובשים לב לדוקטרינת הבטלות היחסית, אף אם נפל פגם מסוים, וספק רב האם אכן נפל, אין בו כדי להביא לביטול כתב האישום. אין חולק בדבר חשיבות זכות השימוע וחזקה על המאשימה שכלל שהנאשם יבקש עריכת שימוע, השימוע יתקיים בלב פתוח ובנפש חפצה.

לאור האמור לעיל אני דוחה את בקשת הנאשם לביטול כתב האישום.

המאשימה לא התייצבה לדיון שהיה קבוע למתן ההחלטה וזאת בשל שביתת פרקליטים, הדיון נדחה ליום 3.10.21 וככל שהסנגור ימצא זאת לנכון, ניתן לקיים את השימוע עד מועד זה.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"א, 13 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.